

[Statsministeren.]

vil også efter etableringen af denne uddannelse komme til at se to fremtrædende typer af journalistiske medarbejdere. Den nyeste form er måske nok den, der i øjeblikket synes at være den stærkeste tendens til, nemlig at man på dagbladene — det er ifølge sagens natur i særlig grad de store — samt i massemedierne antager egentlige eksperter på specialområder, hvor dette at have en journalistisk evne er en forudsætning for, at man kan blive god til at præsentere sine synspunkter, men alligevel ikke er den afgørende forudsætning. Desuden vil der være den type, som stadig dominerer pressen, og som jeg tror vil få en absolut bedre uddannelse og et bedre grundlag med dette lovforslag, dér hvor man lægger vægt på den egentlige journalistiske kunnen og siger, det er det, der er det afgørende.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Poul Dam i, at dette at kunne skrive vil nok stadig vise sig at være noget ganske væsentligt for en journalist. Men jeg synes, det hænger meget sammen med dette, at man ikke er indstillet på en adgangsbe-grænsning, men at det klart er angivet, at kriteriet for optagelsesprøven skal være, at denne optagelsesprøve skal lægge vægt først og fremmest på at vurdere ansøgerens evne for journalistik. Det anser jeg for meget, meget væsentligt. Det markerer klart, at der her er adgang til en fri uddannelse, hvor man lægger vægt på evnen, talentet for det fag. Det er jo rigtigt, som det ærede medlem fru Merete Bjørn Hanssen sagde, at her står man over for et fag, hvor talent ikke er at foragte.

Det forekommer mig også at være noget principielt, når hr. Poul Dam var inde på, at eleverne selv skulle fastsætte pensum. Nu har jeg den vane, at jeg prøver altid at sætte mig selv i de pågældendes situation, og jeg tænker tilbage på de ikke særlig imponerende eksaminer, jeg har skullet bestå, og spørger: hvis jeg nu havde haft adgang til som elev selv at fastsætte pensum, hvad var så sket? Jeg må tilstå, at for mit vedkommende føler jeg mig overbevist om, at mine eksamenskarakterer var blevet bedre, men at min viden formentlig ikke var blevet det. Derfor vil jeg alligevel sige, at det var nok at gå lidt for langt. Men vi

ved fra alle uddannelser i øjeblikket, at der er et problem her, som man bør drøfte og også gerne bør drøfte i denne sammenhæng.

Må jeg sige om instituttet for presseforskning, at jeg anser dette for noget meget værdifuldt. Jeg forstår godt, at hr. Samuelsen pegede på enkelte interessante træk, der ligger bag den øjeblikkelige dagbladssituation; jeg synes også, det kunne være interessant, hvis man kunne få at vide, hvordan det kan gå til, at Ekstra Bladet kan sælges i Vestjylland. Det, vi ved, er nok, at Ekstra Bladet tror selv, de ved det. Det er jo tit, man kommer i den situation at forveksle efterrationalisering hos sig selv med forudseenhed. Men der er et problem, det er da klart, og det er væsentligt, at man med den vældige indflydelse, pressen og de øvrige massemedier har og bør have, får givet det videnskabeligt bedst tænkelige grundlag for at få forsket dette område.

Jeg bemærkede, at det ærede medlem fru Merete Bjørn Hanssen sagde, at det var nok også rigtigt at få andre massemedier med end dagspressen, herunder TV og radio, og jeg forstod, at den risiko, der ville opstå, bl. a. var, at man derigennem fik et bedre grundlag for den historiske bedømmelse af min politiske indsats, hvis også TV-mediet kom med. Det til trods er jeg enig med det ærede medlem; jeg løber risikoen. Jeg mener, det er rigtigt. Vi må simpelt hen acceptere, at disse massemedier er her, og at de bliver her, og derfor må de selvfølgelig under den ene eller den anden form med.

Jeg vil gerne endnu en gang udtrykke håbet om, at der kommer en debat i gang, og her kan jo pressen, der for en gangs skyld får lov at beskæftige sig med et område, der vedrører dens egne forhold, yde et værdifuldt bidrag til, at der kommer en debat i gang, sådan at vi alle står, skal vi sige om muligt endnu bedre rustet til at tage forslaget op til behandling straks ved det næste folketingsårs begyndelse.

Til slut vil jeg gerne rette en tak til folketingets formand — det føler jeg trang til i mange henseender, men det er jo denne sag, jeg skal beskæftige mig med — fordi formanden har sat dette punkt på som det sidste forslag til behandling inden folketingets sommerferie; så har pressen og folketinget,